

Τῆς Λάμπαινας τὸ μαραμένο πρόσωπο ἔλαμψε σὰν ἀνοιξιάντικη μέρα στὰ τόσα παινέματα, μὰ σὰν εἶδε ὁ Γκόσης τὰ μυϊδία τοῦ Λάμπη νὰ συννεφιάζουν γιὰ τὰ καλοῦδια ποὺ λέγαν ὅτι εἶχε ἡ κυρά του γιὰ νὰ τὸν καλοκαρδίσει, πῆρε νὰ πει καὶ γιὰ τὴν κόρη του, ἕνα κοριτσάκι ἑφτά χρονῶ :

Κυρά μ' τὴν δεξατέρη σου γραμματικὸς τὴ θέλει,
Κι' ἂν εἶναι καὶ γραμματικὸς πολλὰ προικιά γυρεύει,
Γυρεύει ἀμπέλια ἀτρύγητα, χωράφια μὲ τ' ἀστάχια
Γυρεύει καὶ τὴ Βενετιά.....

— Γιέ μ' εἶναι κούτσου τοῦ ἱέρμου, τὸν ἀντίκοψε ἡ Λάμπαινα μὲ τὴ μυτόφωνη λαλιά της, πετώντας τὸ κεφάλι της μισὴ ὀργιὰ μπροστά.

— "Ε! κυρά-Λάμπαινα,, τὸ θέλει τὸ τραγούδι, εἶπε συμβουλευτικὰ ὁ δάσκαλος.

— Καλὰ σ' λείει μουρῆ, πρόστεσε ὁ Λάμπης κοιτώντας ἀγοιεμμένα, κατὰματι τὴ Λάμπαινα ποὺ ξανάφερε τὸ κεφάλι της στὴ θέση του, σὰν ἡ χελώνα μέσα στὸ καβούκι.

Ἄ Γκόσης ἀφοῦ τέλειωσε τὸ τραγούδι γιὰ τὴν κόρη ἔπιασε καὶ γιὰ τὸ γυιὸ τὸ μοσκοαναθρεμμένο — κι' ἄς μὴν εἶχε καθόλου ἀγόρι ὁ Λάμπης—ποὺ τονὲ στείλανε στὸ σχολεῖο καὶ τὸν ἔβαλε ὁ δάσκαλος νὰ κολοναρχήσει καὶ ἔξυγε τὸ κερὶ κι' ἔκαψε τὴ μοσκοφασιασμένη σάκα του κι' ὁ δάσκαλος τὸν ἔδειρε μὲ μιὰ χουσιὴ βεργούλα κι' ἡ δασκάλισσα τὸν μέρωσε μὲ μιὰ ποδιά καρύδια.... εἶπανε ὅλοι μαζί κι' οἱ πέντε, δυνατὸφωνα τό :

Χρόνους πολλοὺς νὰ χαίρεστε πάντοτε εὐτυχισμένοι
Σωματικὰ καὶ ψυχικὰ νὰν εἶστε πλουτισμένοι....

— Φστ.... Φστ.... "Οἱ Γεώργ, φώναξε ὁ Λάμπης, σφυρώντας μὲ τὰ χεῖλια, τοῦ κοπελλιού.

— "Ο-ἰ ἀπάντησε κυματιστά, μακρυνὰ τὸ κοπέλλι κάτου ἂπ' τὰ μαντριά.

— Ἄνηφόρα κατὰ ἴσα πᾶν', πρόσταξε ὁ Λάμπης.

Τὸ κοπέλλι φάνηκε ἀνηφορώντας τὸ κονάκι μὲ συνοδεῖα δυὸ λυκόμουτρα, σγουρομάλλικα τσοπανόσκυλα. Ὁ Λάμπης ἔσκυψε καὶ τοῦπε κάτι στ' αὐτί.

— Ντούρμα.... Στουὺ φηρό ! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Λάμπη καὶ τὸ κοπέλλι κατηφόρισε γλήγορα γιὰ τὰ μαντριά. Ὅστερα ἔγυρε καὶ κάτι εἶπε τῆς Λάμπαινας ποὺ χάθηκε μπαίνοντας μὲς' τὸ κονάκι.

— Παπᾶ μ' σὰν τοὺν ράσου σ', μαύρου κι' τ' ἰφκή σ' ! εἶπε ὁ Λάμπης, φιλώντας τὸ χέρι τοῦ παπᾶ καὶ δίνοντάς του στὸ ζερβὶ ἕνα καλοθρόφανο λάγιο.

— Καὶ τοῦ χρόνου κύρ-Λάμπη. Ὁ Κύριος μεθ' ὑμῶν ! ἀπάντησε ὁ παπᾶς, παίρνοντας κι' ἂπ' τὴ Λάμπαινα μιὰ τσαντίλα μυτζιθρα.

Κι' ὁ τραγουδιστὴς ὁ Γκόσης ὁ καλόκαρδος πῆρε ἀπὸ ἴνα ἀρνὶ καὶ μυτζιθρα κι' ὁ κύρ-Θοδωρῆς, ὁ κύρ-πρόεδρος.—«Τ'μὴ γιέ μ', στουὺ κονάκι», εἶπε ἡ Λάμπαινα, δίνοντάς του τὰ ἴδια, κι' οἱ ἄλλοι τῆς συντροφιᾶς· καὶ τὸ στρώσανε ὅλοι γύρα στὴ φωτιά, ποὺ

φούντωνε καὶ πύρωνε, καὶ φάγανε ἀφρὸ τοῦ γαλάτου κι' ἤπιανε γάλα κι' ὄλο τὸ κρασί τοῦ φλασκιοῦ καὶ σὰν ὁ παπᾶς ποῦτανε μεθυσμένος ἀποτέλειωσε τὸ «Πολυχρόνιο», ποὺ ἔψελνε, ἔτσι πῶς τ'ᾤφερε ἡ βόλτα, πιάσανε στὸ τέλος καὶ τὴν κουβέντα.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει) ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ, ΤΑ ΓΡΑΦΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ EUGENIE CARRIERE ☉ ☉

"Ενας ἐσωτερικὸς τεχνίτης ποὺ μᾶς χάρισε τὶς χαρὲς ποὺ ἔζησε, τὶς συγκίνησες ποὺ ἔθρεψαν τὴν ξεχωριστὴ ὑπαρξή του, τὶς σκέψεις ποὺ φώτισαν τὴ ξετυλιγμένη διάνοιά του.

Μᾶς ὑμνησε στὰ πιὸ εἰλικρινὰ ἔργα, τὰ μυστικὰ τραγούδια τῆς ζωῆς. Ἀπόσταξε τὴν ἐσωτερικὰ αἴσθησι, στὴν πιὸ ἐξώτερη ἔντασή της: Τῆς μητέρας τὴν τιτάνια ἀγάπη σ' ἕνα αἰώνιο φιλίημα στὸ παιδί της. Πραγματοποίησε τὰ δράματα τῆς ἀσύλληπτης στοργῆς, σ' ἀνείπωτους ρυθμούς, μὲ τὸ μέτρο τῆς ὑπέρτατης, ἀνθρώπινης δύναμης ποὺ βγήκε ἀπὸ τ' ἄδυστα τοῦ μοναδικοῦ τεχνίτη.

Τέχνη ποὺ σφιχτὰ γκαλιάζει τὴ μητέρα φύση σὲ μιὰ νοητικὰ βαθύτατη δόνησι, ποὺ ὑπόταξε τὸ τεχνικὸ μέρος στὸ θρίαμβο τῆς κεντρικῆς του συγκίνησης.

Καταστάλαξε, ἀπλότατη, ἀγνή καὶ καθάρια τὴν ψυχὴ του.

Στὰ γραφτὰ του ὁ Carrière μᾶς φανερῶνει τὴ σύγχρονη διανοητικότητα τῆς περικυκλωσῆς του, ποὺ τὴ συνοψίζει ζωγράφος, ποιητὴς, στοχαστὴς ὁ καλύτερος ἀνθρώπος ποὺ κλει μὲς στὰ γράμματά του, τὰ πιὸ βαθεῖα συναισθήματα, ποὺ ξανοίγουν κόσμους εὐγενικοὺς, ποὺ θρέφουν κάθε ὀραία πέννα. Οἱ σκέψεις του, ποιητικὰ φιλόσοφες, χρωματισμένες ἀπὸ τὴν ἐσώτερη γαλήνη του, καὶ ἀπὸ τὴν δημοσιογικὴ ἀνησυχία του, εὐωδιάζουν τὸ νοητικὸ ἀρώμα μιανῆς ποθητῆς κοινωνίας τῆς σκέψης καὶ τῆς ὁμορφιάς.

K. ΜΑΛΕΑΣ

☉ ☉ ☉ ΑΘΗΝΑΣΙΑ ☉ ☉ ☉

Τὸ ποτήρι χουσό,
Τὸ κρασάκι μοσχάτο,
Κι' ὅσο πίνω διψῶ
Κι' αὐτὸ πάντα γεμάτο.

Κι' ὅταν πιά θὰ διαβῶ,
Πρὶν κατέβω κεῖ κάτω,
Στὰ παιδιὰ μου θὰ πῶ :
«Σᾶς τὸ δίνω γεμάτο,

Τοῦ Θεοῦ τὸ κρασί
Στῆς ζωῆς τὸ ποτήρι»—
Στῶν παιδιῶν τὴν ψυχὴ
Τὸ μεθύσι τοῦ κύρη.

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ